

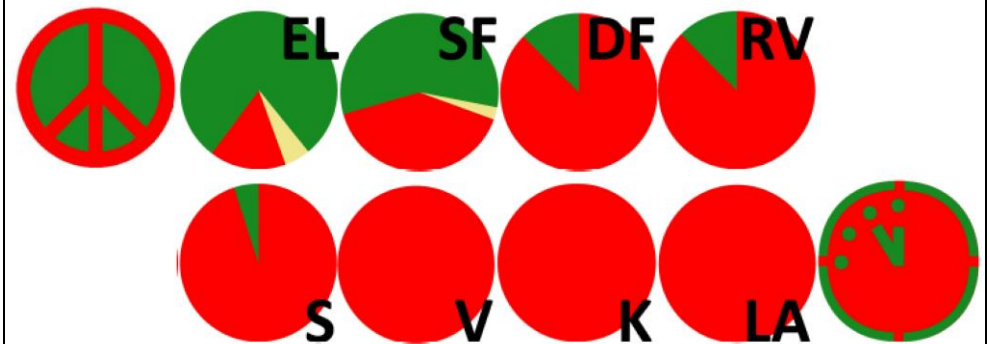
ALDRIG MERE KRIG stiftet 17. oktober 1926. Dansk sektion af WAR RESISTERS INTERNATIONAL

Pacifisme
 Militærnægtelse
 Civil ulydighed
 Ikkevold
 Freds – og
 Konfliktløsning

Hvem stemmer for krige?

**Stem på fredeligere kandidater
 – de må findes i alle partier!**

Stem for freden – udspørg kandidaterne, og stem personligt på de fredeligere af dem. Krig støttes ikke kun af de borgerlige, og Dansk Folkeparti ser fredeligere ud end Socialdemokraterne, når stemmerne tælles op – men begge krigsmodstand var mest for længe siden.

Danmark har deltaget aktivt i krige siden 90'erne, hvor både borgerlige og socialdemokratiske regeringer sendte landet i krig i Irak og på Balkan. Siden kastede borgerlige regeringer Danmark ud i endnu flere krige, og de seneste socialdemokratiske regeringer har fortsat den militante linje.

I grafikken er de røde felter en sammentælling af procentvise Ja-stemmer til 40 krigsbeslutninger gennem de sidste 25 år, mens de grønne er Nej-stemmerne – de lysegule er blanke. Se detaljerne på FRED.dk, og tænk på fred, når du stemmer!

Særunummer med artikler fra foreningen Aldrig Mere Krigs Nyhedsbreve.

ALDRIG MERE KRIG!

TROR FOLKETINGET, AT KRIG GIVER MERE FOR PENGENE END FRED?

Af Knud Vilby, journalist og "en slags udviklingsekspert"

Hvad får vi for pengene, når vi bomber Islamisk Stat? Hvordan får vi mere fred og ikke mere krig? Vi ved, at da vi bombede i Libyen, fik vi mere krig. Vores krigsindsats i Irak bidrog heller ikke til mere fred (så ville vi ikke være der igen).

Vi har også været i krig i Afghanistan. Resultatet er i bedste fald meget mudret. Prisen i penge og liv og traumer er kolossal. Måske umulige spørgsmål at besvare. Men jeg spørger, fordi jeg i årtier har beskæftiget mig med udviklingsbistand. Jeg ved ikke, hvor mange gange jeg har besvaret spørgsmål om, hvad vi får for bistandspengene.

Nytter det? Hvorfor er fattige lande stadig fattige? Hvorfor har vi ikke bremsset korruptionen? Hvorfor er der så meget bureaukrati? I bistandsdebatten skal man svare. Bistandsdebattens store spørgsmål lyder: Hvor mange af pengene når frem til de fattige? Den militære parallel: Hvor mange bomber rammer de rigtige og giver resten et bedre liv? Jeg spørger også, fordi vi de sidste 15 år har oplevet et paradigmeskift i dansk tænkning om internationale indsatser, og fordi vi står over for endnu et skift.

Frem til år 2000 brugte Danmark lige så mange penge på civil indsats i verden som på militært forsvar. Vi talte officielt om en blød form for sikkerhedspolitik. Danmark havde kernekompetencer inden for bistand og var respekteret for det. Fra 2001 skar regering og Folketing ned på bistanden og øgede forsvarsudgifterne. Vi blev involveret i en række krige.

Et politisk flertal mente, at vi fik mere (udvikling? Fred? Sikkerhed?) for pengene ved at gå i krig end ved at bistå civilt. I dag bruges der omkring 4 milliarder mere på militærudgifter årligt end på bistand. I 2004, efter VK-regeringens store kniv, var militærudgifterne næsten 7 milliarder større end udgifterne til bistand. Der har været betydelige udsving, men det er næppe forkert at påstå, at der siden 2000 er flyttet 50 milliarder fra civil til militær dansk indsats. Tænk på, hvad de også kunne være brugt til.

Apropos spørgsmålene er udviklingsbistanden gennem over 30 år blevet systematisk evalueret. Vi ved meget om, at noget er kikset, men der er en masse, der har givet millioner af mennesker bedre liv og flere muligheder. Vi har ikke tilsvarende viden om den militære indsats. Det store paradigmeskift var begrundet i tro og frygt og måske i en statsministers krigspolitiske ambitioner, men ikke i viden. Terrortruslen var medvirkende, internationale løgne og fortielser ligeså.

Nu står vi foran endnu et skift i dansk international politik. Det seneste forsvarsforlig lægger op til et fald i forsvarsudgifterne, og SR-regeringen har fastholdt bi-

standen nogenlunde. Derfor er forskellen på udgifter til hhv. civil og militær indsats mindre end for få år siden. Men nu æder andre forhold sig ind på udviklingsbistanden.

SR-regeringen har flyttet en milliard bistandskroner til at finansiere flygtningemodtagelse i Danmark, og får vi efter valget en V-regering, vil den skære yderligere 2,5 milliarder af udviklingsbistanden. Det er 15 procent. Krigene og kriserne har samtidig skabt et voldsomt pres for at flytte midler fra langsigtet bistand til hurtig katastrofeindsats. Verden har et rekordstort antal flygtninge. Situationen er desperat mange steder. Der er brug for humanitær ambulanceindsats.

Den gode historie er, at mange fattige lande faktisk klarer sig bedre og kan finansiere flere udgifter selv. Derfor er der steder, hvor man kan reducere udviklingsbistanden. Men som ebolaepidemien viser, kan manglende grundlæggende indsats medføre, at epidemier bliver langt værre. Og det er kun et af mange eksempler på, at katastrofer forværres af manglende langsigtet udvikling.

Støtte til langsigtet udvikling står svagt, både fordi krige kræver deres her og nu, og fordi politikerne også vil bruge nogle af de samme bistandspenge til klimaindsats, til erhvervsfremme og andre gode formål. Venstres planlagte 2,5 milliarder kroners beskæring af bistanden vil næsten skære det langsigtede perspektiv ud af Danmarks internationale bistandsindsats. På et tidspunkt, hvor klimaændringer, befolkningstilvækst og ændrede levevilkår for milliarder af mennesker sender et budskab om, at der er brug for at tænke langsigtet.

Fordi mange fattige lande klarer sig bedre end før og kan finansiere flere af deres offentlige udgifter selv, er der i virkeligheden en fantastisk chance for at nytænke udviklingsbistand positivt:

Vi kan fokusere stærkere på dem, der står uden for den positive udvikling, kan være med til at løfte kvaliteten i elendige offentlige skoler, vi kan være med til at sikre, at fjerne landområder også nås med ordentlige offentlige sundhedsindsatser. Vi kan i Afrika, der er truet af skræmmende høj befolkningstilvækst, være med til at sikre, at kvinder ikke får flere børn, end de selv ønsker. Og vi kan skabe jobs til flere, så færre begiver sig ud på en desperat flugt mod Europa.

Den nye situation giver mulighed for at nytænke. Finde den rigtige balance mellem humanitær kortsigtet og udviklingsmæssigt langsigtet indsats. Mellem det, fattige lande selv kan klare, og den støtte, de stadig har brug. Og mellem krig og fred. Der er store muligheder. Forudsat at man ikke automatisk mener, at udgifter til krig giver mere for pengene end udgifter til fred. Det forudsætter, at man ærligt vil diskutere, hvor Danmark har særlige kompetencer, og hvor vi ikke har det.

Tænk, hvis man satte sig for at vurdere, hvor Danmark med held og kvalitet kan påtage sig et særligt ansvar for verden.

RIFBJERG VAR IHÆRDIG PACIFIST GENNEM ET LANGT LIV

Klaus Rifbjerg døde i foråret, og blev mindet i samtlige medier. Overraskende mange fik nævnt, ofte med irritation, at pacifismen stod stærkt blandt Rifbjergs kernesager. Den var med ham gennem hele livet, og fremgik bastant af læserbreve, digte og essays. Han støttede alt fra Fredsskattefonden til Kvinder for Fred, og holdt tale i 2008, da Aldrig Mere Krig indbød til en fredsmanifestation for militærnægtere. Klaus Rifbjerg beskrev i 2007 sin fredsdrøm med egne velvalgte ord:

Ingen skal få mig overbevist om, at man i vor tid vil få indført demokrati og skabt frihed for enden af et geværløb. Læser man dagligt Information (det har jeg gjort i halvtreds år), kan man ikke undgå at bemærke glidninger i avisens holdninger. Det er jo en gammel modstandsavis, og der er ikke noget sært i, at idealerne fra krigens tid holdes i hævd. Kampen mod fjenden – de tyske besættede – og det voldsomme og berettigede had til nazismen, skabte et ideologisk fundament, som var til at tage og føle på og fuldt forståeligt.

Alligevel har der været fluktuationer undervejs, nuanceringer, ja i visse perioder har man ligefrem kunnet støtte en politik, der gjorde *Make Love/Not War* til sit slogan og fandt det rimeligt at organisere sig og foranstalte storstilede demonstrationer mod brugen af atomvåben. Den tid er længst forbi, og tilsyneladende er det for mange, ja måske endda de fleste en lettelse. *Flower Power* – hvad var det egentlig for noget barnagtigt, uforpligtende fis? Og gik de unge mennesker egentlig ikke først og fremmest i fjendens tjeneste som 'nyttige idioter'? Det har man diskuteret og endevendt og tygget drøv på, og når det drejer sig om Information, er man i løbet af de senere år nået frem til den konklusion, at en pacifistisk tilgang til tingene netop er noget barnagtigt, uforpligtende fis. Det kan jeg tale med om, for de oprørte anklager kommer alle vegne fra, og symbolet på det hele er Deres ærbødigt undertegnede siddende i en liggestol med ryggen til stirrende ud over Isefjorden. Man kan tilsyneladende ikke få nok af denne enkle symbolik og undslår sig ikke for at karakterisere den formastelige som en lirekasse med kun ét eneste kedsommeligt nummer.

Derfor er det nærmest pinagtigt at skulle drage Irak-krigen ind i sammenhængen, og jeg skal prøve at være så kort og så underspillet, det er er mig muligt: Er de mere end hundredtusinde civile krigsofre indsatsen værd? Ser man skyggen af et spirende demokrati efter tragedien? Er Irak og verden blevet et bedre sted at leve i, fordi man har givet Saddam Hussein en løkke om halsen og hængt ham? Nu handler det så om Afghanistan, hvor vi agerer militært på et FN-mandat. Vores styrker er tilkaldt for at hjælpe, og Leif Davidsen afholder sig ikke fra at drage sammenligninger med den spanske borgerkrig, hvor verdens intelligentsia plus folk af alle stænder meldte sig for at bekæmpe fascismen. ... Jeg synes ikke, det er så enkelt, som 'man' in casu Information gør. Jeg synes faktisk, det er helvedes

kompliceret efter at have studeret kilometervis af artikler om emnet og læst ligeså mange bøger. Af dem fremgår det, at i Afghanistan har ingen udenvælts magter nogen sinde kunnet vinde noget som helst afgørende slag endsiges kunnet indføre styreformer, der var anderledes end dem en håndfuld krigsherrer og opiumsbaroner plus de almindelige afghanere ønskede, ja selv det mægtige Sovjet måtte stikke halen mellem benene og tage hjem til moderlandet, da det stod klart, at den eneste udgang på felttoget var et lammende og larmende nederlag. Omkostningerne taler vi ikke om, dem gemmer jeg i lirekassen.

Det gik – som bekendt – ikke bedre i Spanien i sin tid. Enden på det hele blev fyrre års fascistisk diktatur bl.a. som resultat af de indbyrdes stridigheder på den spanske, republikanske venstrefløj. Det er mig meget om ikke at lyde hverken kynisk eller klynkende, og tro mig, jeg er ingen ynder af hverken piskeslag til utro kvinder eller steninger eller demagoger eller diktatorer. Men jeg bliver rasende, så jeg har lyst til at hamre hænderne i klaviaturet ved tanken om, at der rundt omkring i verden arbejdes dag og nat og med stor profit af dødens købmænd, våbenfabrikanterne, der overgår hinanden i opfindsomhed, når det drejer sig om at lave 'systemer', som med de mest rædselsfulde konsekvenser kan slå tusinder og atter tusinder af mennesker ihjel, og at vi godtager og hylder deres virke som et middel til menneskehedens frelse og frihed.

Det er til at brække sig over, ligesom når man hører om soldater, der sendes hjem i flagindsvøbte kister efter at have betalt 'den højeste pris'. Hvis en forfatter kan godtage den kliché, bør han lægge pennen. ... Ingen skal få mig overbevist om, at man i vor tid vil få indført demokrati og skabt frihed for enden af et geværløb. Jeg får aldrig My Lai og billederne fra Abu Graib vasket af nethinden. Jeg ser stadig skyer af napalm og brændende børn og Agent Orange for det indre øje, og jeg ser Margaret Thatcher kissemissie med Pinochet og filmklippet af Salvador Allende i regeringsbyens flammer under bombardementet.

Jeg er stolt af mit fædreland og dets generøse engagement i verdens problemer, men jeg synes naturligvis, vi kan gøre det bedre end ved at sende F16-fly til Afghanistan for at bombe fascistiske talebanere eller forlade Irak, mens det lokum, vi selv har antændt, stadig brænder. Jeg synes afgjort, vi skal have en hær, men det skal være en hær uden våben, uden isenkram, uden platte slagsange med millioner af skattekroner bundet i halen. Jeg synes, vi skal komme til fornuft og sende al den hjælp og alle de folk af sted, det overhovedet er muligt, tænksomme mennesker, dygtige håndværkere, ægte genopbyggere, og lad det endelig koste, hvad det koster, det kan aldrig blive dyrere end alt det forbandede isenkram. ...

Fed ligger osen af løgn og propaganda over landene i disse år, og kun den er skurk, som stikker hovedet op af tågerne og insisterer på, at der muligvis er en anden vej at gå end den slagne. Det nærmer sig defaultismen, synes man, måske endda forræderiet og er i det mindste udtryk for en mangel på engagement, der ikke blot er irriterende og trættende, men også i længden kedsommelig og usexet som tonerne fra en lirekasse, hvor valsen er slidt helt ned.

EFTERLYSNING: EN AMBITIØS SIKKERHEDSPOLITIK!

Af Frants Villadsen, Hasse Schneidermann og Tom Vilmer Paamand

Giv freden en chance, giv diplomatiet en chance, hold op med at slås – og tal sammen!

Budskabet fra FN's generalsekretær Ban Ki-moon er enkelt og klart, og samtidig et fremragende grundlag for en tidsvarende sikkerhedspolitik for Danmark. Generalsekretæren reagerer med eftertænksomhed, selv om han ser de samme billeder af dræbte børn i Syrien, der også fylder danske avisers forsider. Regeringsledere reagerer på den fælles bestyrtelse med planer om at bombe, men store dele af deres befolkninger bakker ikke op. Noget nyt er på færde. I skrivende stund [september 2013] tøver politikerne, og de straffende bomber er endnu ikke på vej mod Syrien. Også i Danmark tøver regeringen, selv om den for længst har meldt ud, at Danmark gerne deltager i en militær intervention. USA's præsident Barack Obama har problemer med sin hjemlige opbakning. Den republikanske opposition efterlyser mere præcise strategiske og taktiske mål, en exit-strategi og et succeskriterium. Det samme sker i Danmark, hvor Venstres leder Lars Løkke Rasmussen stiller lignende krav. Dansk Folkeparti og Liberal Alliance er sammen med Enhedslisten direkte imod, at Danmark kaster sig ud i endnu et militært indgreb.

Måske ender det atter med bomber, for det er sædvanligvis den eneste løsning, der ligger klar i værktøjsskuffen. Netop derfor er det vigtigt, at den nuværende tøven bliver brugt konstruktivt. Den er et godt udgangspunkt for at nytænke Danmarks sikkerhedspolitik, for at skabe en bredere vifte af alternative løsningsmodeller at vælge fra, både nu og når der næste gang opstår akut behov for handling.

Denne kronik er en efterlysning af sådanne alternative løsninger. Vi er fra foreningen Fredsministerium.dk, som er et relativt nyetableret og voksende samarbejde mellem en lang række organisationer i fredsmiljøet, samlet om det fælles mål at få oprettet et fredsministerium i statsligt regi med reel nytænkning.

For os at se har Danmark behov for på dette niveau at få gennemført en nøgtern evaluering af effektiviteten af de seneste ti års militære indgreb, kombineret med udviklingen af alternativer, baseret på at ny forskning peger på, at tidlig indgriben med ikkemilitære midler har størst chance for at skabe varig fred. Historisk står Danmark lige nu med en unik mulighed, da kamptropperne er vendt hjem fra krigszonerne i fjerne lande. Forskerne er så småt begyndt på vurderingerne, og de ser ikke særligt positive ud. Dette bakkes i høj grad op af debatten i mediernes, hvor der allerede er gang i de mere tænksomme overvejelser. Det interessante er ikke længere hvem der gjorde hvad, men hvordan Danmark kommer videre.

Når vi peger på behovet for et fredsministerium, skal dette ses i sammenhæng med et ønske om at danske politikere ikke fastlåser de økonomiske muligheder i et fortsat højt forsvarsbudget, og indkøb af nye kampfly. Heldigvis er der endnu ikke skrevet bindende kontrakter. Der er derfor fortsat mulighed for at kvalificere

Denne optimistiske tekst blev skrevet til Fredsministeriets Dialogmøde på Christiansborg i 2013 om at skifte til en Freds-aktivistisk Udenrigspolitik.

debatten, så den ikke drejer sig om hvilke kampfly der er bedst – men i stedet om hvilke opgaver, der skal løses og hvordan. Når der nu er et flere milliarder kroner stort råderum afsat til sikkerhed, bør en solid del af midlerne bruges til fredsførelse. Hermed mener vi den humanitære og konfliktforebyggende, miljømæssige og sociale indsats. Under statsminister Anders Fogh Rasmussen fremstod aktivistisk udenrigspolitik som en modsætning til tidligere tiders påstået fodslæbende politik. Men det aktivistiske var ikke nyt. Danmark har siden 1950'erne konsekvent deltaget udfarende i verdens brændpunkter, men altid under FN's flag. Dansk sikkerhedspolitik skal efter vor opfattelse fortsætte i dette spor, men baseres på en helt anderledes videnskabelig tilgang til internationale konflikter. Vi sidder ikke med alle svarene, blot med en masse spørgsmål, som også resten af verden har stort behov for at finde svar på. Samtidig med at manglen på en uvildig evaluering af de militære værktøjers tid fortsat er iøjnefaldende, har freds- og konfliktforskningen stort set været nedlagt.

Den nuværende regering har heldigvis bevilget 15 millioner kroner til et ”Forskningscenter for løsning af internationale konflikter”. Også Dansk Institut for Internationale Studier (DIIS) fik øget bevillingen. Beløbene er dog fortsat alt for små til at fredsfolkene kan give solidt med- og modspil til de militære forskningsinstitutter. Her skal helt andre beløb på bordet, så de danske fredsfolk får endnu bedre muligheder for at samarbejde hele vejen rundt, fra Forsvarsakademiet over Udenrigsministeriets diplomater til ulands- og bistandsorganisationernes dygtige folk. De hjemvendte soldater har masser af nyttige erfaringer, og det samme har mange af vore indvandrere og flygtninge. Købet af nye kampfly bliver markedsført som om det vil skabe masser af varige arbejdspladser, selv om sporene fra medproduktionen af F-16 kampflyene burde skræmme. Kun få af de involverede virksomheder overlevede længere end de statsstøttede ordrer. Aktuelt er EU ved at lukke helt ned for at sådanne krav om modkøb og medproduktion fremover vil være mulige, så omstilling er nødvendig. Oprettelsen af et fredsministerium kan over nogle år sætte fuld skrue på udviklingen af alternative diplomatiske, freds- og konfliktløsninger, hvor vi ser masser af nye arbejdspladser. Nedlagte kaserne kan genåbnes til lokale fredsuddannelser, og der er brug for produktion af smart udstyr til udstationeringen samt overvågning af konfliktområder.

Vi foreslår at tage angrebet ud af Forsvaret ved at etablere en fredsaktivistisk udenrigspolitik, så Danmarks internationale indsats i højere grad kan leve op til de erklærede mål. Når det nuværende statsapparat mest har erfaring med militære løsninger på konflikter, er det kun sådanne forslag, som embedsværket stiller. Danske politikere mangler adgang til en langt bredere værktøjskasse. For at nå så radikalt et mål som en fredsaktivistisk udenrigspolitik, er der nødvendigt både at skaffe bred folkelig opbakning og politisk vilje for en fredsminister til at koordinere overgangen. Denne minister skal gennem bevillinger til forskning skabe nok

viden på området og tillid til metoderne, så embedsmændenes konfliktoptrappende rutiner kan brydes. En dansk fredsminister er ikke en ny ide. Kristen Helveg Petersen fungerede som nedrustningsminister under den radikalt ledede Baunsgaard-regering. En række andre lande kloden rundt som f.eks. Canada, New Zealand og Sverige har også haft dem. Gruppen bag Fredsministerium.dk ønsker, at Danmark fører en virkelig ambitiøs udenrigs- og sikkerhedspolitik med visioner. Vi ønsker et land, der bliver kendt for sit fredsministerium, der fokuserer på alternativer til krig og vold, når konflikter skal løses.

For Fredsministerium.dk er *fred* ikke blot et nyt dækningsnavn for varetagelse af et lands snævre nationale interesser. I et rigt land som Danmark er der råd til at føre en intelligent og ambitiøs udenrigs- og sikkerhedspolitik. Internationalt skal vi presse på for et øget sikkerhedspolitisk samarbejde, i Norden, EU og FN, men altid på fredens præmisser. Danmark ny sikkerhedspolitik vil kunne ligge flot i forlængelse af de indledende ord fra FN's generalsekretær, og følge FN-pagtens krav, der også står som NATO's officielle formål, nemlig at *bilægge mellemfolkelige tvistigheder ved fredelige midler*.

En længere version af teksten med mange flere gode detaljer kan ses på Fredsministerium.dk/pdf/kronik_fredsministerium.pdf

GROV MANIPULATION OM FRIVILLIGE SOLDATER

Angiveligt var der sidste år kun 19 ufrivilligt militært værnepligtige, hvilket blev udbasuneret som tegn på stor forsvarsvilje. Men militærets oplysninger om antallet af tvangsindkaldte har i årevis bevidst været opgjort et par hundrede gange for lavt. Hvert år anbringes 4.200 unge i militæret, og blandt dem er mange ikke så frivillige, som det ofte påstås – for efter Forsvarets egne oplysninger er omkring en tredjedel af dem skjulte tvangsindkaldte. Disse har trukket så lavt et nummer, at de alligevel vil blive indkaldt. Ved at melde sig ”frivilligt” får de mulighed for at være medbestemmende om hvor og hvornår værnepligten skal aftjenes. Forsvarets Rekruttering presser folk fra den lave ende af listen til dette indtil årets behov er opfyldt, hvilket så ikke er lykkedes med den sidste snes.

Resultatet er hvert år, at militæret kan fylde godtroende medier med jubelhistorier om at de unge strømmer til helt frivilligt. Med manipulation er indlysende, for der melder sig sjovt nok aldrig flere frivillige, end der lige præcis er brug for. Det bliver heller ikke nævnt, at de såkaldt frivillige samlet kun udgør omkring en tiendedel af hver ungdomsårgang, så mindst 90 procent af de unge altså netop *ikke* melder sig selv. Sidste år blev også udstationeret 39 militærnægtere, der underligt nok ikke blev talt med blandt de øvrige tvangsudskrevne – og heller ikke får tilbudt at melde sig frivilligt som nægttere, og så frit kunne vælge tidspunkt.

Trods det faste omkvæd om at værnepligt ”styrker sammenhængskraften i samfundet”, kræver ingen partier antallet af frivillige soldater begrænset. I stedet fantaserer De Konservative om, at når nu transpersoner kan skifte juridiske køn, vil dette blive misbrugt af mænd, der vil slippe for værnepligten.

PARTIERNES HOLDNINGER TIL NYE KAMPFLY

Den gigantiske flyhandel med for 20-30 milliarder nye kampfly er **udsat** på grund af valget, og genoptages tidligst i august. Det giver en valgkamp med mulighed for at sætte store spørgsmålstejn ved indkøbet. Stort set alle Folketingets partier står bag, og skal denne beslutning ændres, må der nye folketingsmedlemmer med markant fredeligere holdninger ind i samtlige partier. Købet af nye kampfly er besluttet gennem forsvarsforliget fra 2012, der dækker tiden frem til 2017 og støttes af Dansk Folkeparti, De Konservative, Liberal Alliance, Radikale Venstre, Socialdemokraterne, Socialistisk Folkeparti og Venstre: ”*Forligspartierne er enige om, at der inden sommeren 2015 skal træffes beslutning om typevalg for så vidt angår kampfly. ... Danmark skal også fremadrettet have en kampflykapacitet, der på kort sigt udgøres af de nuværende F-16 fly, men på længere sigt indebærer en anskaffelse af nye kampfly.*”

Eneste parti i Folketinget uden for denne aftale er Enhedslisten, der fortsat er **modstander** af indkøbet: ”*Nej til køb af nye kampfly*”. Fra SF har der nu lydt mere afdæmpede **toner**: ”*SF vil spare på indkøb af nye kampfly*”, men partiet er **fortsat** en del af forliget. Det nytilkomne parti Alternativet har ikke vedtaget en forsvarspolitik. Alternativet vil være ”kritiske”, men det er ikke givet, at partiet vil være imod. På partiets hjemmeside **argumenteres for**, at ”*Selvfølgelig skal Danmark da have nye kampfly*”. Kristendemokraterne opstiller igen, ønsker Lars Løkke Rasmussen som statsminister og et **forsvar**, der ”*kan overholde internationale forpligtelser*”, hvilket indebærer nye kampfly.

AMK er aktiv i kampagnen: NejTakTiNyeKampfly.wordpress.com

SÆLG IKKE DIN ARBEJDSKRAFT TIL KAMPFLY-FABRIKANTERNE!

Danske politikere planlægger at købe nye kampfly til en pris af 30 milliarder. Flyene er skabt til angrebskrig og indgår i Danmarks strategi for deltagelse i krige verden over, i alliance med USA. Ingen af de krige Danmark har deltaget i de seneste 13 år har skabt fred, tværtimod har de betydet omfattende ødelæggelser, millioner af dræbte og et enormt antal flygtninge. Danske virksomheder bygger ikke kun til de danske kampfly, men forsyner også diverse endnu mere krigeriske regimer med våbende. Dansk ekspertise har på denne måde tidligere hjulpet Tyrkiet med at bombe kurdere, og Israel med at bombe palæstinensere.

Du kan frit nægte at tage arbejde i våbenindustrien. Lov om arbejdsløshedsforsikrings §63 stk. 3 garanterer dig, at “et medlem, der nægter at medvirke til udvikling og produktion af krigsmateriel, jf. lov om krigsmateriel m.v., anses for at have fyldestgørende grund til at undlade at overtage arbejde eller ophøre med arbejdet” – hvilket også gælder for modtagere af kontanthjælp jf. Lov om aktiv socialpolitik §13, stk. 7, punkt 10.

AMK VIL IKKE STOPPE ANDRE FOLKS ADGANG TIL FOLKEMØDET

Af Aldrig Mere Krigs Hovedbestyrelse

Et såkaldt ”Initiativ For ikke-anstødeligt Folkemøde” ønsker støtte til en protest mod højreorienterede grupperingers deltagelse i Folkemødet. **Opfordringen** er underskrevet af folketingskandidat Yahya Hassan og advokat Christian Harlang, der også har skrevet et juridiske **notat**. De to skriver, at Danskernes Parti til Folkemødet har tilmeldt et arrangement med ”*ekstremt højreorienterede grupperinger med forbindelse til mord, vold og overfald*”.

Men at Folkemødets erklærede formål er ”at understøtte den demokratiske dialog”, og at events ”ikke må ... virke anstødelige”, samt ”ikke må være i konflikt med demokratiske principper”. Derfor konkluderer Initiativet, at ”*arrangementet International Nationalisme i 2015 ikke lever op til Folkemødets principper for events – det truer tværtimod den demokratiske dialog*”. Og anmoder Folkemødets styregruppe til akut at genoverveje godkendelsen af dette arrangement. Samt opfordrer alle interesserede til at støtte modstanden ved at **skrive under**.

Men Aldrig Mere Krig ser det generelt som en falliterklæring at benytte sådanne juridiske krumspring for at bekæmpe politiske problemer. Gjort rigtigt kan det være brugbart til en kortvarig propagandagevinst, men brugt som i dette tilfælde løber iveren af med initiativtagerne. Tilsvarende argumentation om at stække politisk ukorrekt sprogbrug blev brugt i forsøg på at lukke den nazistiske Radio Oasen, og var bagefter var med til at gøre livet surt for alle andre små politiske tale-radioer. Sådanne krav om yderligere indskrænkninger af den meget omtalte ”yttingsfrihed”, vil altid slå tilbage mod alle de andre, som vi jo så gerne vil høre på.

Helt galt går det i det juridiske notats argumentation mod højrefløjserne om at ”*flere af de deltagende organisationer er i deres hjemland erklæret ulovlige eller på anden måde udsat for sanktioner på grund af deres praksis*”. Vi vil selv hurtigt kunne stå i præcis den modsatte grøft, hvor vi må forsvare egne medbragte mere fredelige gæster, der er forfulgte i deres hjemlande – så også dette er farlig vej at betræde. Lad dem da have deres møde. Danskernes Parti vil aldrig kunne samle nok støtte til at blive opstillingsberettigede, da de normalt har svært ved at samle mere end 60-70 medlemmer på samme sted.

Geert Wilders og Trykkefrihedsselskabet bliver ikke nævnt af Initiativet, og er da også en lidt anden sag, da de har opbakning fra DF. Men da Wilders ønsker at **forbyde Islam**, står selvmodsigelserne ved dette møde i kø – lad dem hygge sig i fælles dumhed. Højrefløjsernes indtog er trods alt i Folkemødets ånd, da de kommer med et politisk indspark til en politisk festival. At vi som fredsaktivister er imod Danskernes Partis politik og holdninger, overrasker ingen. Dette er så indlysende, at det umiddelbart ikke behøver yderligere markering. Så lad os ikke give højrefløjserne mere af vores energi, men brugen kræfterne på fred, forsoning og dialog – netop og ikke mindst over for fx den slags ”*ekstremt højreorienterede grupperinger*”.

Se hele analysen på AldrigMereKrig.dk/komntar#folkeforbud

Dette er en forkortet særudgave af AMKs Nyhedsbrev, redigeret (og skrevet) af Tom Vilmer Paamand. Se det også som PDF på foreningens hjemmeside, fyldt med gode links til kilder mm - ligesom alle tidligere numre.

Bliv medlem af AMK Støt freden – knæk et gevær med os! Der er brug for pacifistiske synspunkter mere end nogensinde. Vi har brug for dig. Vi har brug for at blive flere			
Kontakt:		Aldrig Mere Krigs Landskontor Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm Telefon: 97373163. Email: Info@AldrigMereKrig.dk	
Vi arbejder på at finde alternativer til oprustning og på at udvikle forsvarsformer, der bygger på ikkevold. Aldrig Mere Krig er ikke knyttet til noget parti eller nogen religiøs forening.	<u>Oplysning om</u> Aldrig mere krig Inkluderet i medlemskabet er bogen ”Krudt uden Kugler” og AMKs emblem.	<u>__Enkeltperson</u>	Kr. 225
		<u>__Par</u>	Kr. 300
		<u>__Uddannelsessøgende</u>	Kr. 150
		<u>__Pensionist</u>	Kr. 150
Navn: _____ Adresse: _____ Tlf: _____ E-mail: _____			
At være pacifist er en livsholdning. Aldrig Mere Krig blev startet i 1926 og er i dag en af landets ældste fredsorganisationer. - derfor er AMK en gammel forening, der ikke kun kører på enkelte mærkesager - det er livet det drejer sig om, og den ”sag” forældes ikke. Fred er en menneskeret – Krig er en forbrydelse mod menneskeheden Konflikter bør altid løses med fredelige midler Læs principprogram og vedtægter: www.AldrigMereKrig.dk/sider/vedtaegt.htm			

PACIFISME ER EN LIVSHOLDNING

AMK Nyhedsbrev – Folkemøde-udgave – Sommeren 2015

Aldrig Mere Krig er Danmarks eneste sammenslutning for konsekvent krigsmodstand. Vi står som pacifister principielt fast mod brugen af vold og krig i alle slags konflikter, uanset hvem der har våbnene i hænderne.

Pacifisme og ikkevold er ikke passivt at vende den anden kind til verdens uretfærdighed, men aktivt at arbejde for at fjerne årsagerne til krig og konflikt. Alle husker Murens fald, hvor Østeuropas militante regimer faldt uden megen vold, da folket krævede forandringer. Selv om området var tungt bevæbnet, skete det stort set med fredelige midler.

Historisk set er ikkevoldelige omvæltninger en mere effektiv og langtidsholdbar metode til vælte en diktator eller bekæmpe en besættelsesmagt med, end guerillakrig og bomber er. Militære sejre fører ofte til militariserede samfund, mens protester, strejker og ulydighed skaber samfund med plads til aktive borgere. Fred er en menneskeret og krig er en forbrydelse mod menneskeheden. Et militært forsvar virker i sig selv konfliktskabende, og bør fuldstændig afskaffes. Alternativet er forebyggelse, tidlig mægling og i tilfælde af angreb eller besættelse et ikkevoldsforsvar, som bygger på civil modstand. Udenrigspolitisk støtter vi alle skridt mod afrustning og afspænding. Dette kan ske ved mægling, nedrustning, militært udtyndede zoner og egentlige fredszoner. Mange af disse skridt er allerede i brug, men er meningsløs konfliktoptrapning, når de gennemtvinges under trussel om vold. Sats i stedet på samarbejde gennem humanitær, diplomatisk og folkelig konfliktløsning gennem kontakt på tværs af alle grænser.

Konflikter og interessemodsatninger mellem stater, nationer og personer skal løses ved forhandling og uden brug af militær eller økonomisk magt. En konflikt er aldrig entydig, og hele folkeslag kan ikke erklæres for hinandens fjender. Vi bekæmper derfor ensidige fjendebilleder, og har på forhånd valgt side imod krig og vold. Blot ved at droppe den militaristiske udenrigspolitik kan der frigøres rigeligt med midler til opbygning af en fredskapacitet på alle niveauer – lige fra folkeskolen til regeringen. Ikkevoldstræning og forskning i konfliktløsning kan give beslutningstagerne en mere rummelig værktøjskasse, så der ikke altid gribes efter bomber, når målet er fred.

At være pacifist er en livsholdning, der rækker ud over partipolitik og religion. Derfor er Aldrig Mere Krig en forening, der ikke kun kører på enkelte mærkesager – det er selve livet, det drejer sig om. Aldrig Mere Krig blev startet i 1926, og er i dag en af landets ældste fredsorganisationer.

Der er brug for pacifistiske synspunkter mere end nogensinde.

Se mere på www.AldrigMereKrig.dk